

רע"פ 5249/14 - ציון עמרם נגד מדינת ישראל - הוועדה המחוזית לתכנון ולבנייה צפון

בית המשפט העליון

רע"פ 5249/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: ציון עמרם

נגד

המשיבה: מדינת ישראל - הוועדה המחוזית לתכנון ולבנייה צפון

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת, מיום 23.6.2014, בע"פ 20356-12-13, שניתן על-ידי כב' השופטת א' הלמן

בשם המבקש: עו"ד גלעד אבני

החלטה

1. ביום 14.12.2011, הרשיע בית משפט השלום בבית שאן (כב' השופטת א' דחלה-שרקאוי) את המבקש, על יסוד הודאתו, בביצוע עבירות של בניה ושימוש חורג ללא היתר, לפי סעיף 204(א) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: חוק התכנון והבניה); ועבירה של אי קיום צו שיפוטי, לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבניה. במסגרת גזר הדין, מיום 15.3.2012, הדגיש בית המשפט את חומרת הנסיבות, ובהן היקף הבניה; מטרתה המסחרית; והעובדה שמדובר בהרשעה שניה בגין הפרת צו הריסה שיפוטי, אשר מלמדת על זלזול בהוראות המחוקק ובית המשפט. בשים לב למכלול שיקולי הענישה, השית בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 4 חודשי מאסר לריצוי

עמוד 1

בפועל, והפעלת מאסר מותנה בן 6 חודשים, חלקו במצטבר, כך שבסך הכל הוטל על המבקש לרצות 7 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים; קנס בסך 150,000 ש"ח; מימוש התחייבות על סך 15,000 ש"ח; חתימה על התחייבות בסך 80,000 ש"ח; תשלום כפל אגרה בסך 10,470 ש"ח; צו להפסקת השימוש במבנים וצו הריסה (תו"ח 56083-01-11).

2. המבקש ערער על הכרעת הדין ועל גזר הדין, לבית המשפט המחוזי בנצרת. בפסק דין מיום 10.10.2012, דחה בית המשפט המחוזי (כב' השופטת א' הלמן) את הערעור על הכרעת הדין, ובכלל זה נדחו טענתו של המבקש לכשל בייצוג, ובקשתו לאפשר לו לחזור בו מהודאתו בכתב האישום. לצד זאת, קיבל בית המשפט המחוזי את הערעור על גזר הדין, מאחר שעונש המאסר הושת על המבקש שלא בנוכחותו. לפיכך, הוחזר התיק לבית משפט השלום, על מנת שיגזור את דינו של המבקש (ע"פ 14987-05-12). ביום 7.11.2013, ניתן גזר דין, במסגרתו הושתו על המבקש עונשים זהים לאלה שנגזרו עליו מלכתחילה, כמפורט לעיל. המבקש ערער פעם נוספת על גזר הדין. בפסק דין מיום 23.6.2014, הקל בית המשפט המחוזי בעונשו של המבקש, נוכח הריסת המבנה העיקרי מושא כתב האישום. נקבע, כי רכיב המאסר בפועל יעמוד על שישה חודשים, אשר ירצו בדרך של עבודות שירות. בנוסף, הורה בית המשפט על פריסת תשלומי הקנס על פני תקופה ארוכה יותר, ועל קיצור תקופת המאסר אשר תוטל חלף הקנס (ע"פ 20356-12-13).

3. בבקשה לרשות ערעור, מפנה המבקש את עיקר טענותיו כלפי הכרעת הדין. נטען, כי המבקש לא הבין את משמעותה של ההודאה בכתב האישום, ועל כן יש לאפשר לו לחזור בו מן ההודאה. עוד טען המבקש, כי פרוטוקול הדין לא מוכיח שבא-כוחו של המבקש התייעץ איתו, בטרם הודה בשמו בכתב האישום. בהקשר זה, נטענה גם טענת "כשל בייצוג", אשר הופנתה כלפי בא-כוחו הקודם של המבקש. המבקש הוסיף וטען טענות הגנה גם לגופו של עניין, ולשיטתו מדובר ב"טענות טובות". בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע חלקי של צו ההריסה.

4. הבקשה שלפניי איננה עומדת באמות המידה שנקבעו למתן רשות ערעור, כפי שנקבעו בפסיקה חוזרת ונשנית של בית משפט זה. הבקשה איננה מעוררת כל שאלה משפטית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, וגם לא ראיתי חשש כי נגרם למבקש עיוות דין כלשהו, או שמתקיימים שיקולי צדק התומכים בעריכת דיון "בגלגול שלישי" בטענותיו של המבקש; לפיכך, דין הבקשה להידחות (רע"פ 5100/14 מסארוה נ' מדינת ישראל (28.7.2014); רע"פ 757/14 אבו צאפי נ' מדינת ישראל (23.7.2014); רע"פ 4803/14 מזרחי נ' מדינת ישראל (15.7.2014)).

5. למעלה מן הצורך ייאמר, כי גם לגופו של עניין, טענותיו של המבקש אינן מגלות כל עילה להתערבות בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות, ואדרש לכך בקיצור נמרץ. כתב האישום הוקרא למבקש, ובא-כוחו דאז, עו"ד פרי, אמר כי המבקש מודה בכל העובדות. ייתכן, כי מוטב היה שביט המשפט ישמע את ההודאה מפיו של המבקש עצמו, על מנת להסיר חשש לאי הבנה כלשהי (השוו: סעיף 143 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ)); ע"פ 3152/98 מועלם נ' מדינת ישראל (6.8.1998)). יחד עם זאת, העובדה כי בא-כוחו של המבקש הודה בשמו בעובדות כתב האישום, כשלעצמה, איננה מגלה פגם כלשהו בהליך (סעיף 152 לחסד"פ; ע"פ (י-ם) 6164/02 חמיס נ' מדינת ישראל (29.5.2002); יעקב קדמי סדר הדין בפלילים, בעמ' 1363 (התשס"ט-2009)). המבקש נכח בדיון, ונסיבות העניין מורות, כי הוא הבין את משמעות ההודאה. בין היתר, יצויין, כי מדובר בהרשעה שנייה של המבקש בעבירה של אי קיום צו הריסה שיפוטי, וקשה לקבל את הטענה כי המבקש לא הבין את משמעותה של ההודאה בעבירה זו. המבקש נכח גם בישיבת הטיעונים לעונש, ולא הביע רצון כלשהו לחזור בו מהודאתו. רק לאחר שניתן גזר הדין, עלתה הטענה לחזרה מהודאה. כאמור, אין סיבה להניח כי נפל פגם בהודאה; והמקרה דנן איננו נכנס בגדרם של אותם מקרים נדירים, בהם תתיר ערכאת הערעור לנאשם לחזור בו מהודאתו (ראו: סעיף 153(א) לחסד"פ;

ע"פ 8593/12 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 12 (20.6.2013)). אשר לטענה בדבר כשל בייצוג, כבר נקבע כי "טענת כשל בייצוג תתקבל רק במקרים חריגים, בהם הוכח קשר סיבתי בין הפגמים שנפלו בייצוג לבין חשש לעיוות דין המצדיק התערבות" (ע"פ 3427/13 היב נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (31.7.2013)). לאחר שנתתי דעתי למכלול הנסיבות, ובהן מכתביו של עו"ד פרי, מיום 22.12.2011 ומיום 6.5.2012, אני סבור כי לא עלה בידו של המבקש להרים את הנטל המוטל עליו בבואו לטעון לכשל בייצוג, וזאת בלשון המעטה.

6. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת. נוכח התוצאה, מתייתרת גם הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, ד' באב התשע"ד (31.7.2014).

שׁוֹפֵט
